

HELSINGØR THEATER

„Den gamle By“
AARHUS

HOLBERGSPILLENE

1967

Kr. 2,00

Efter ferien møder byen Dem med et
spændende program under

ÅRHUS FESTUGE

2. – 10. SEPTEMBER

der

bl.a. omfatter: TEATER - KONCERTER

BALLET - OPERA

KUNSTUDSTILLINGER

FOLKEFESTER

OG MARKED

I „DEN GAMLE BY“

... inviter Deres venner til festuge i september!

Til Ludvig Holberg

Kære Mester,

da Holbergspillene i Aarhus henvendte sig til mig med begæring om at iscenesætte en af Deres komedier, blev jeg både bekymret og glad – glad for tilliden, men lidt

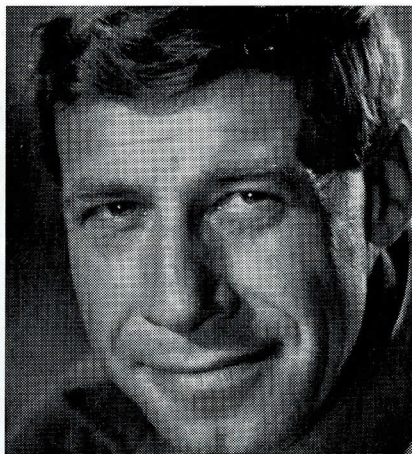
bekymret for hvilken af Deres mange udmærkede komedier, man havde valgt at spille, og om det var en opgave, der kunne give mig den COURAGE, jeg altid må have, for at kunne give mig i kast med ting fra Deres skrivebord.

For jeg har – hvor paradoksalt det end måtte lyde – i den sidste halve snes år haft et lille angstkompleks over for Dem. Sagen er den, at jeg i mine tiders morgen i skolen og på Det kongelige Teaters elevskole mente at lære Dem og Deres forfatterskab at kende, men det gjorde jeg jo slet ikke, jeg lærte Deres TRADITION at kende, men ikke Dem selv. Jeg har forlængst tilgivet mine lærere fra dengang – de gjorde det jo i den bedste mening – og har såmænd kun bebrejdet mig selv, at jeg i så mange år var så dum og umoden, at jeg ikke kunne se det, og forhåbentlig er der jo stadig tid til at kunne indhente det forsømte.

Nu må De selvfølgelig ikke misforstå mig, kære mester, jeg ringeagter ikke traditionen, jeg ønsker ikke at se den død, – som den jo i virkeligheden har været længe – jeg ønsker at se den levende og bevægelig, følge tidernes skiftende rytmer, skifte ham nu og da, lige så let og ubesværet som det er at holde liv i det gamle Helsingør Theater, så længe scenerummet stadig bliver mættet med det levende ord.

Og det er jo netop det, vi vil i aften med denne Deres komedie DEN PANTSATTE BONDEDRENG, som jeg vil tillade mig at kalde lidt af en slyngelkomedie – også fra *Deres* hånd, ja, tilgiv mig, mester, jeg burde ikke gå i rette med Dem, jeg, der har så meget at takke Dem for, både som skuespiller, instruktør og som oplæser af Deres komedier og epistler.... men De har nu sjusket lidt med gennemarbejdelsen af denne her, hvilket er fuldt forståeligt, så travlt De havde med at holde liv i aktørerne på det lille teater i Grønnegade. Såvidt jeg kan forstå, havde De megen glæde af komedien dengang den 26. juni 1726, og efter at have puslet og leget lidt med den, kan aktørerne her og jeg blot håbe på, at Helsingør Theater og Holbergspillene anno 1967 må få ligeså megen glæde deraf.

Med mange venlige hilsener og håbet om et snarligt på gensyn – helst som skuespiller forbliver jeg

Deres
Preben Neergaard.

Den pantsatte Bondedreng. II. Act. VIII. Scene.

Scene fra »Den pantsatte Bondedreng«. Stik af I. I. G. Haas efter maleri af C. A. Lorentzen, der på bestilling af grosserer M. L. Nathanson malede en serie på 33 billeder af scener fra Holbergs komedier (to af billederne blev dog malede af Eckersberg); i årene 1823–31 blev de udgivne som kobberstik under titlen »Holbergsk Gallerie«. Lorentzens billeder tilhører Statens Museum for Kunst.

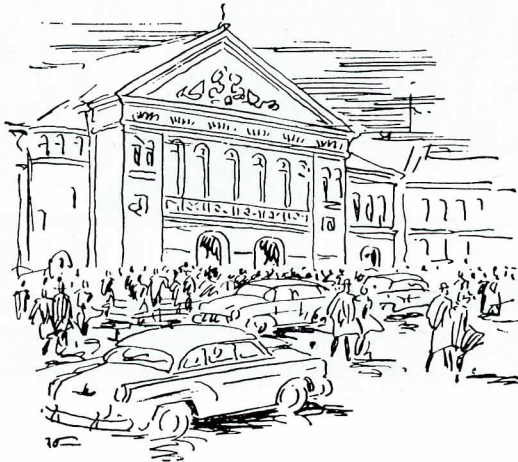
AARHUS TEATER

Husk i næste sæson!

De kan gå i Aarhus Teater
for ca. halv pris
ved køb af 6 billetter
i Jydsk Folkescene

En god gaveidé

Kan købes fra den 12. august
i Aarhus Teaters billetkontor
telefon 12 26 22

LUDVIG HOLBERG

At skrive Comoedier holde ellers nogle Folk at være et hvert lystig Hoveds Verk, da dog Erfarenhed viser, at neppe tree eller fire udi et heelt Rige findes saadant Arbeid voxne; thi der udfordres af en Comoedie-Skriver, først at hand er Philosophus, og har nøje udstuderet det som kaldes *Ridiculum* udi det Menniskelige Kiøn; for det andet, at hand har det Pund, at igiennemhegle Lyder saaledes, at hand diverterer tillige. Tredie, at hand i sin Imagination kand forestille sig hvad Virkning den vil have paa et Theatro; thi undertiden kand den Comoedie som er lystigst at læse, allermint behage paa Skue-Pladsen; thi ved Klygter og artige Indfald kand fattes det, som icke kand vel beskrives, men er noget som gjør et Theatrum levende.

En Comoedie-Skriver maa beflitte sig paa, at de Stycker hand forrestiller ere naturlige og uden Affectation, saa at Tilskuerne skal kunde bilde sig ind, at det er Alvor. Derfor var det at ønske, at i alle Comoedier Scena var udi det Land, hvor de forrestilles, at Tilskuerne kunde slippe for at fingere sig andre Lande i Hovedet, og ligesom bilde sig ind, at saa snart de have faat deres Passeer-Sæddel, de i et Øjeblik med det heele Comoedie-Huus bleve forflytted til Rom, Grækenland, Spanien eller Frankrig.

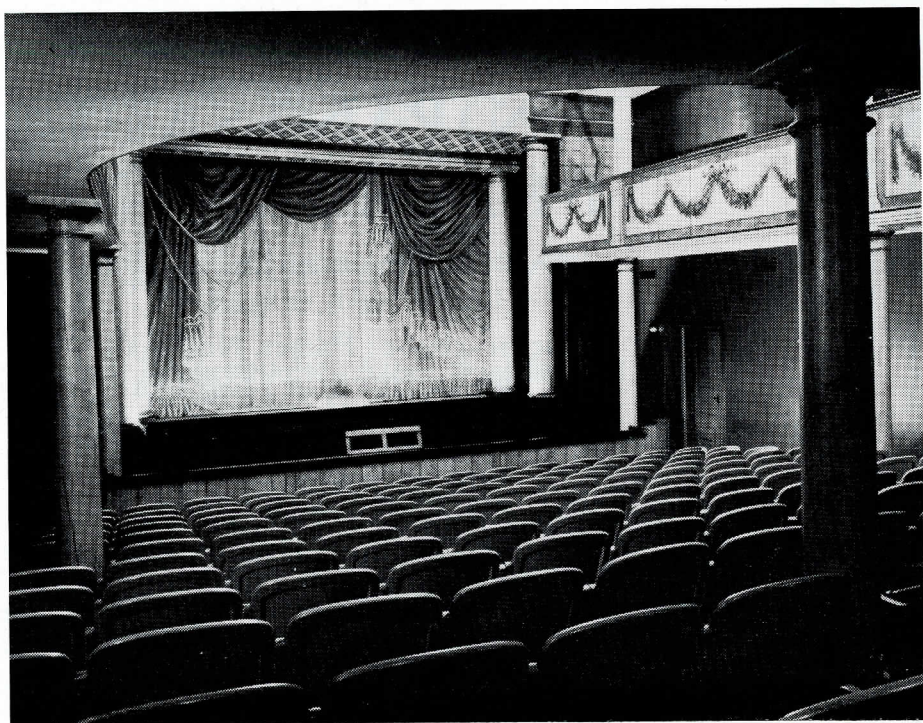
Jeg retter mig ikke efter Vedtægter, hvor almindelige de end ere, naar jeg finder, at de ikke ere grundede. Det er i den Henseende, at jeg ofte har raadet til Vers uden Riim, til *Tragoedier* udi løs Stil, og at jeg selv har forfattet adskillige *Comoedier* uden Elskov og Giftermaal, og saasom de samme har fundet hos fornuftige Tilskuere lige saa stor om ikke større Bifald, end de, som ere indrettede efter den almindelige Plan, kand jeg siges nogenledes at være Stifter af et nyt Slags Spectacler, eller at have fornyet igien de gamle Græske Skue-Spil. De af mine *Comoedier*, hvorudi ingen Elskov findes, ere Jeppe paa Bierget eller den forvandlede Bonde, Barselstuen, det Arabiske Pulver, *Ulysses*, Hexerie eller blind Allarm, den Pantsatte Bonde-Dreng, og endeligen *Plutus*, som bær Priisen for alle mine *Comoedier*...

Jeg haver udi et af mine Skrifter foresat et Spørmaal, om et Skue-Spill, hvor udi ingen Elskov er, kand med *Succes* forestilles paa en Skue-Plads. Jeg haver viiset, hvilke Indvendinger derimod giøres, og hvorledes de kand besvares. Jeg haver ogsaa til Forsøg udfærdiget nogle saadanne *Comoedier*, som den *Comoedie* kalden: Uden Hoved og Hale, Jeppe paa Bierget etc., og derved bestyrket min Meening, efterdi samme Skue-Spill, skjønt uden Elskov, med *Succes* ere forestillede, saavel paa vor Skue-Plads, som paa fremmede. Udi de fleeste Græske Skue-Spill, saa vel *Comoedier* som *Tragoedier*, er ingen Elskov, saasom de gamle have holdet for, at man kunde betiene sig af andre Passioner for at sætte Tilskuerne i Bevægelse. Et

(Fortsættes side 20.)

Stengangen i Borgmestergården i »Den gamle By«

HELSINGØR THEATER

Opført 1816-17 for Det dramatiske Selskab i Helsingør, indviet den 28. januar 1817. Siden 1824 væsentligst lejet ud til professionelle omrejsende selskaber. 1834 likviderer Det dramatiske Selskab og teatret overtages af en likvidationskomité, der i 1846 afhænder bygningen til Øresunds Club. 1847 købes den af kammerråd L. F. Kirck, der videresælger den i 1864 til proprietær Frederik Kirk. Både i 1846 og mellem 1847 og 1857 sker væsentlige ændringer, bl. a. forlænges bygningen med 6 alen. 1866 indlægges gas i teatret. 1868 køber brændevinsbrænder N. C. Petersen teaterbygningen; hans søn, Anthon Petersen, lader i 1896 foretage en større ombygning; bænke i salen udskiftes med stole, salen udsmykkes i art nouveau, prosceniet ændres således, at søjleparrene rykkes tæt sammen; allerede i 1846 var de blevet gjort lige høje. I gården opføres en tilbygning i to etager og en enetages tilbygning med restaurant for parketted. I efteråret 1903 viser hoffotograf Elfelt de første film i teatret; 1917 indbygges et operatørrum i restaurantsalen på første sal (nuværende balkonfoyer). I 1946 istandsættes teatret af N. C. Petersens sønnesøn, direktør Haagen Petersen; salen males og art nouveau-dekorationen forsvinder; bænke midtfor på balkonen fjernes og erstattes med klapstole. I 1954 besluttet det at nedrive teatret, og bygningen skænkes af ejerne, fru C. Anthon Petersen og hendes søn, direktør Haagen Petersen, til Købstadmuseet »Den gamle By«. Efter en omhyggelig opmåling påbegyndes nedtagningen i 1956 og fuldføres i 1957. Rejsegilde i »Den gamle By« den 28. februar 1959, genindvielse den 2. december 1961. Den 28. januar 1967 fejredes teatrets 150 års dag ved en festforestilling bestående af »Indvielsen«, prolog fra 28. januar 1817 af N. T. Bruun med musik af F. L. Æ. Kunzen, »En Nat i Roeskilde«, vaudeville af H. C. Andersen, og 1. akts 2. billede og 2. akts 1. billede af Paisiello's opera »Barberen i Sevilla«.

DEN PANTSATTE BONDEDRENG

Komedie i 5 Billeder af Ludvig Holberg

Isenesættelse: Preben Neergaard

Dekoration: Ivan Mogensen

PERSONERNE:

Leerbeutel, en forgiødet Mand	Aksel Erhardtsen
Pernille, hans Kammerpige	Lone Rode
Peer, en Bondedreng	Hugo Herrestrup
Leander	Troels Munk
Madam Staabi	Elna Brodthagen
1. Vert	Asger Bonfils
2. Vert	Michael Fønss
1. Raadsherre	William Knoblauch
2. Raadsherre	Paul Smyrner
En Juvelér	Bent Conradi
En Musicant	Erling Dalsborg
En Postkarl	Frode Sørensen
Peiter, Gaardskarl	Jørn Walsøe
Niels, Bondedrengens Far	Valdemar Brodthagen
Giertrud, Bondedrengens Mor	Ruth Brejnholm

DET TVUNGNE ÆGTESKAB

Komedie i een Akt af Molière

Oversat af Asger Bonfils

Isenesættelse: Asger Bonfils

Dekoration: Ivan Mogensen

PERSONERNE:

Sganarelle	Aksel Erhardtsen
Geronimo	Asger Bonfils
Dorimène, en ung koket	
Dame, der er forlovet med Sganarelle	Lone Rode
Alcantor, Dorimène's Fader	Valdemar Brodthagen
Alcidas, Dorimène's Broder	Erling Dalsborg
Lycaste, Dorimène's Elsker	Bent Conradi
Pancrace, aristotelisk Filosof	Troels Munk
Marphurius, skeptisk Filosof	Paul Smyrner
1. Zigeunerske	Elna Brodthagen
2. Zigeunerske	Ruth Brejnholm

Kostumer: Hanne Gissel og Stanley Petersen   Regi: Frode Sørensen   Frisør: Caroline Nielsen   Sufflør: Puk Hjortlund

Musikken udvalgt og udført af Ingrid Dalsgaard Larsen (Cembalo) og Finn Sigfusson (Violoncel)

Indgangen aabnes Kl. 19.30

Ophold mellem Stykkerne

Forbi omtrent Kl. 22

DEN PANTSATTE BONDEDRENG

Opført første gang den 26. juni på teatret i Lille Grønnegade under titlen »Banquerouteren eller Den pantsatte Bonde-Dreng«. Trykt første gang i »Den Danske Skue-Plads«, fjerde tome, København 1731. Opført første gang i Bergs hus i Læderstræde den 11. august 1747, og på Komediehuset på Kongens Nytorv (Den danske Skueplads) den 16. juni 1751, og sidste gang på Det kgl. Teater den 21. december 1889. Bondedrengen er bl. a. spillet af Gert Londemann, Ferdinand Lindgreen, J. L. Phister og Olaf Poulsen. – »Den pantsatte Bondedreng« opførtes af Holberg-Spillene i »Den gamle By« 1951 som friluftsskuespil.

DET TVUNGNE ÆGTESKAB

Opført første gang som een-akts komedie på teatret i Palais-Royal i Paris (Comédie-Française) den 21. februar 1668. Opført første gang på dansk på teatret i Lille Grønnegade under titlen »Det tvungne Giftermaal« den 21. februar 1727 (dog opført af aktørerne på Københavns Slot for hoffet den 24. maj 1723). Opført i Bergs hus i Læderstræde den 22. september 1747 og i Komediehuset på Kongens Nytorv den 15. januar 1749, sidste gang på Det kgl. Teater den 9. januar 1855. Sganarelle er på Det kgl. Teater bl. a. spillet af N. H. Clementin, Ferdinand Lindgreen og C. N. Rosenkilde, Dorimène bl. a. af Louise Phister, Lycaste bl. a. af Christopher Pauli Rose, Jacob Winsløw, Wilhelm Holst og Fritz Hultmann. Doctor Pancrace er på Det kgl. Teater bl. a. spillet af Gert Londemann, Fr. Schwarz, dr. med. J. C. Ryge og J. L. Phister, mens Doctor Marphurius bl. a. er spillet af Th. Overskou og P. J. Frydendahl.

HOLBERGSPILLENE I

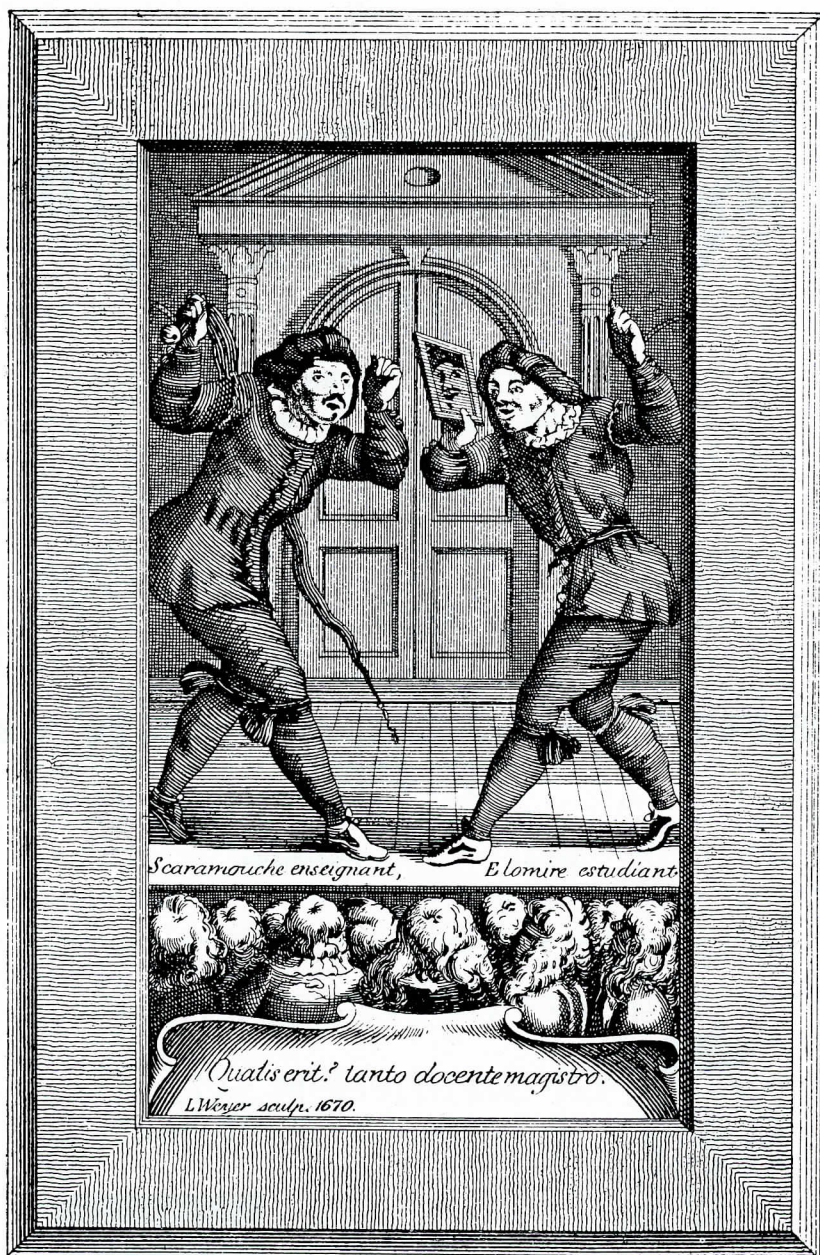
„DEN GAMLE BY“

Stiftet 1950

Kunstnerisk leder: *Asger Bonfils*

Administrator: *Arthur Ilfeldt*

Programredaktion: *Henrik Nyrop-Christensen*

Stik fra et satirisk skrift, rettet mod Molière («Elomire ou le Médecin vengé»), der viser ham som elev af den italienske skuespiller Scaramouche (Tiberio Fiorelli). Molière beundrede meget denne leder af den italienske trup i Paris, og så ham spille, så ofte han havde tid til det.

Det tvungne Ægteskab

Af Museumsinspektør, mag. art. *Henrik Nyrop-Christensen*, »Den gamle By«

Den 29. Januar 1664 opførtes i Enkedronningens Gemakker paa Louvre en Komædie-Ballet af Molière, »Det tvungne Ægteskab« (Le Mariage forcé). Ludvig XIV havde til Karnevallet dette Aar – hvis sidste Dag netop var den 29. Januar – ønsket et Stykke, han selv kunde optræde i, men da han var bedst til og interesserede sig mest for at danse, kunde man kun byde ham en Danserolle. Derfor skrev Molière denne sin første Komædie-Ballet, en særlig Kunstform, hvori man søgte at faa de to Genrer til at gaa op i en Enhed; det er og bliver dog Komædier med Balletindslag. Forøvrigt er Genren et Barn af den paa den Tid saa overordentlig yndede Hofballet (der ellers stærkt nærmer sig Operaen), som især dyrkedes under Henrik IV og Ludvig XIII, men som naaede sine højeste Triumfer i Ludvig XIV's første Regeringsaar; nok havde hans to Forgængere paa Thronen begge været ivrige Dansere, men den unge Solkonge var fuldkommen besat af at danse (omtrent som unge Mennesker kan være besat af Fodbold eller anden Sport i vor Tid), og omtrent helt op til 1670 optraadte han aktivt som Danser i Hofballetter og Komædie-Balletter. Indtil han blev for korpulent.

Men »Det tvungne Ægteskab« var altsaa den første Komædie-Ballet (Idéen vakte en vis Sensation), og Kongen optraadte som »En Ægypter« sammen med Marquis de Villeroy som »2. Ægypter«, – mens Molière selv spillede Sganarelle og hans Skuespillere de øvrige Taleroller. I sig selv er det ganske interessant, at Kongen uden videre nedlod sig til at optræde sammen med gemene Skuespillere. Forestillingen – der havde Musik af Lully – gjorde stor Lykke ved Hoffet, og blev gentaget ved to Opførelser paa Louvre og senere igen ved to Opførelser hos Kongens Svigerinde i Palais-Royal. Men ogsaa offentligt blev Komædie-Balletten »Det tvungne Ægteskab« opført, første Gang paa Molière-Truppens Theater i Palais-Royal den 15. Februar 1664; her medvirkede Kongen naturligvis ikke. Senere paa Aaret blev Stykket paa ny opført for Hoffet i Versailles.

Den 21. Februar 1668 havde den Molière'ske Trup i Palais-Royal igen Première paa »Det tvungne Ægteskab« – denne Gang som een-Akts Komædie. Molière havde fundet det praktisk at trække det store Arrangement sammen til en ganske lille Intrigekomædie, der kunde spilles sammen med andre Ting, f. Ex. hans egen »Amfitryon«; længe gik de to Komædier sammen. Handlingen i Komædien og i Komædie-Balletten er naturligvis ens; dog kan vi godt enkelte Steder i Komædier se Spor af, at Noget er blevet bortopereret. Sganarelle taler f. Ex. et Sted om, at han vil gaa hen til en stor Trolldmand for at faa hans Mening om Ægteskabet at vide, men kommer ikke afsted; i Balletudgaven derimod optræder derimod en virkelig Trolldmand, som syngende besvarer Sganarelles Spørgsmaal og tilsidst maner fire Dæmoner frem, som svarer ham mimisk, bl.a. ved at antyde Horn i deres Pander.

»Det tvungne Ægteskab«, der er skrevet kort efter »Fruentimmerskolen«, er vel ikke Molières bedste og rigeste Komædie. Men den er vittig og har oplagte Theaterkup; det gør ikke saa meget, at Intrigen er lidt spinkel, Situationerne er lystige og Typerne komiske. Der er jo altid noget komisk over en gammel Mand, der vil giftes, og hans sikre Udsigt til at faa Horn i Panden gør os kun endnu muntrere (Sganarelles Alder opgives til 53 – en betragtelig Alder paa Molières Tid, – især naar man vilde giftes). Sært nok handler ingen moderne Komædier om Hanrejmotivet; men maaske er der slet ikke Hanrejer til mere?

Bipersonerne i Komædien er ikke mindst vigtige og vittige; det gælder især de to Filosooffer. Med Rette fandt man paa Molières Tid, at der var noget uendelig komisk over Pedanter, og de to, vi møder her i »Det tvungne Ægteskab«, er prægtige Exemplarer af Racen, baade Aristotelikeren og Skeptikeren. Gang paa Gang finder vi saadanne Filosooffer i de gamle Komædier, baade hos Molière og andre af hans Landsmænd, og hos Holberg; Variationerne er uendelige, men Typen den samme. Paa et moderne Publikum, navnlig unge Mennesker af intellektuel Indstilling, kan denne komiske Behandling af Pedanterne sikkert nok virke bizar, ja, maaske stødende, thi i vore Dage tilbædes Pedanterne som Orakler; jo mere Alvor og Taagesnak, des bedre.

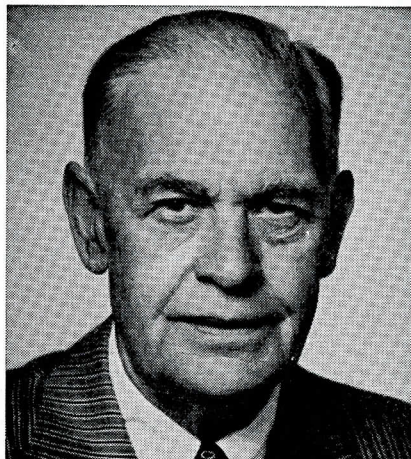
Maaske kunde vi i vor Tid behøve en ny Molière. At man har følt noget befriende ved hans Latter og hans Kunst, kan vi se i et Brev, der er skrevet den 29. Januar 1664 – altsaa netop den Dag, »Det tvungne Ægteskab« havde Première: »Jeg er overbevist om, at Du, naar Du har set Molière spille, vil være enig med mig om, at Frankrig ikke staa tilbage for Italien, og at kun faa som han kender sin Tids Sæder og Hoffolkenes Ferskhed«.

(Fortsat fra side 7.)

andet Spørmaal kand giøres, om et Skue-Spill kand være uden *Actricer*, hvor udi de fleeste meener ingen Muelighed at være, skjønt saadant dog har været *practiseret* af de gamle Græker, hvilke ikke have betienet sig af *Actricer*, endeel, efterdi udi deres Skue-Spill ingen Elskov var, endeel ogsaa, efterdi de holdte det uanstændigt for Fruentimmer, at lade sig see paa Skue-Pladsen, og derfor, naar et Fruentimmer behøvedes, maatte en forklæd *Acteur* paatage sig saadan Rulle. Jeg selv haver til Forsøg forfærdiget et Stykke, hvor udi ingen *Actricer* findes, som jeg dog haaber er blevet af de behagelige Skue-Spill. Men jeg raader dog, ikke oftere at forestille saadanne *Comoedier*, saasom Erfarenhed viiser, at mange Tilskuere have deres Øyen meere henvendt til Fruentimmer *Logerne* end til Skue-Pladsen, og man kunde befrygte, at *Comoedien* vilde tabe meget af sin Næring, hvis man reent afskaffede *Actricerne*, hvilke ere de Magneter, som tiltrække mange Tilskuere, og kommer *Comoedianernes* Gryder til at kaage.

William Knoblauch

William Knoblauch fylder 75, og det er dog altid noget at bemærke, selv om 75 ikke er nogen særlig høj alder i vore dage; mere imponerende er det vel, at han i 55 af disse 75 år har været Thalias tjener, og ikke en øjentjener men en nidkær dyrker af scenens kunst. Han har »brugt sig«, som man siger: der findes næppe nogen gren af skuespilkunsten, han ikke har forsøgt sig i, siden han 1912 debuterede på Frederikshavn's Teater et par dage før sin 20 års fødselsdag. Skønt sjællænder, født i Helsingør, fik han altså sin første optræden i Jylland, og efter nogle urolige men lærerige turné-år – han spillede bl. a. sammen med Olaf Poulsen og var med i friluftsforestillingerne i Dyrehaven hos Adam Poulsen – udfoldede størsteparten af hans teaterliv sig også i hovedlandet, først og fremmest på Aarhus Teater: en lang årække var han med til at præge dets forestillinger på afgørende måde.

De ældre vil kunne huske Knoblauch som operettehelten, ikke den anæmiske, let dekadente type, som genren kan indbyde til, dertil var han for viril og havde for megen naturlig sundhed og menneskelighed; men de fineste og stærkeste egenskaber viste han i de mange karakterroller, han i årenes løb har spillet. Han har jo haft alle de »store« opgaver: han var »Faust« og forstod ikke mindst at give udtryk for den gamle Fausts åndfuldhed; han har gennemspillet alle »Peer Gynt«s svingende stemninger, og han havde titelrollen i »Det gamle spil om Enhver«, hvor liv og død konfronteres i legendens gribende form. Endnu stærkere virkede han måske i mere specielle opgaver som for eksempel lakajen i Strindbergs »Frøken Julie«, hvor modsætningen mellem den ydre lakaj-servilitet og den indre sjæls-brutalitet kom så virkningsfuldt frem. Dybe perspektiver var der også i hans fremstilling af advokaten i Strindbergs »Drømmespil«, måske hans mest gennearbejdede skikkelse. Fra de senere år huskes især det vidunderlige sammenspil mellem ham og Gunnar Stryhn som de to vagabonder i Becketts »Vi venter på Godot«. Ingen, som så dette sammenspil, vil kunne glemme denne forestilling.

I de senere år har Knoblauch, som rimeligt er, trukket sig ud af den forreste kamplinie, men der har dog hvert år været lejlighed til at se ham på scenen, på Aarhus Teater eller ved Holbergspillene i »Den gamle By«, og altid ses han med glæde, for enhver rolle er hos Knoblauch i gode hænder.

HOLBERGSPILLENE I „DEN GAMLE BY„

- 1950 Holberg: *Henrik og Pernille*. Friluftsspil.
- 1951 Holberg: *Den pantsatte Bondedreng*. Friluftsspil.
- 1952 Holberg: *Jeppe paa Bjerget*. Friluftsspil.
- 1953 Holberg: *Den Vægelsindede*. Friluftsspil.
- 1954 Holberg: *Jacob von Tyboe*. Friluftsspil.
- 1955 Holberg: *Pernilles korte Frøkenstand*. Friluftsspil.
- 1956 Holberg: *Gert Westphaler*. Friluftsspil.
- 1957 Holberg: *Jean de France*. Friluftsspil.
- 1958 Holberg: *Erasmus Montanus*. Friluftsspil.
- 1959 Holberg: *Hexerie eller blind Allarm*. Friluftsspil.
- 1960 Holberg: *Henrik og Pernille*. Friluftsspil.
- 1961 Helborg: *Abracadabra*. Friluftsspil.
- 1963 Holberg: *Den Stundesløse*. Helsingør Theater.
- 1964 Holberg: *Den forvandlede Brudgom*. – Musset:
Man skal ingenting forsværge.
Helsingør Theater.
- 1965 Holberg: *Diderich Menschengræk*. – Molière:
Doktor imod sin Vilje.
Helsingør Theater.
- 1966 Holberg: *Den Vægelsindede*. Helsingør Theater.